

Tuomiolauselma

- 1) Valitus hylätään.
- 2) Pirelli & C. SpA vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se veloitetaan korvaamaan Euroopan komission oikeudenkäyntikulut.
- 3) Prysmian Cavi e Sistemi Srl vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

⁽¹⁾ EUVL C 408, 12.11.2018.

Unionin tuomioistuimen tuomio (neljäs jaosto) 22.10.2020 (ennakkoratkaisupyyntö, jotka on esittänyt Oberlandesgericht Düsseldorf – Saksa) – Ferrari SpA v. DU

(Yhdistetyt asiat C-720/18 ja C-721/18) ⁽¹⁾

(Ennakkoratkaisupyyntö – Jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentäminen – Tavaramerkit – Direktiivi 2008/95/EY – 12 artiklan 1 kohta – Tavaramerkin tosiasiallinen käyttö – Todistustaakka – 13 artikla – Näyttö käytöstä, joka koskee ”joitakin tavaroita tai palveluja” – Tavaramerkki sellaista auton mallia varten, jonka valmistus on lopetettu – Tavaramerkin käyttö varaosissa ja tähän malliin liittyvissä palveluissa – Tavaramerkin käyttö käytetyissä autoissa – SEUT 351 artikla – Saksan liittotasavallan ja Sveitsin valaliiton välinen sopimus – Patenttien, mallien ja tavaramerkkien vastavuoroinen suoja)

(2020/C 433/06)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Oberlandesgericht Düsseldorf

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Ferrari SpA

Vastapuoli: DU

Tuomiolauselma

- 1) Jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 22.10.2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2008/95/EY 12 artiklan 1 kohtaa ja 13 artiklaa on tulkittava siten, että on katsottava, että tavaramerkkiä, joka on rekisteröity tavaroiden ja niiden varaosien ryhmää varten, on käytetty tosiasiallisesti mainitussa 12 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla kaikkia tähän ryhmään kuuluvia tavaroita ja niiden varaosia varten, jos tavaramerkkiä on käytetty tällä tavoin vain tietyissä näistä tavaroista, kuten kalliissa luksusurheiluautoissa, tai ainoastaan tiettyjen tällaisten tavaroiden varaosissa ja lisävarusteissa, paitsi jos merkityksellisistä tosiseikoista ja selvitysaineistosta ilmenee, että kuluttaja, joka haluaa hankkia näitä samoja tavaroita, mieltää, että ne muodostavat sen tavararyhmän, jota varten kyseinen tavaramerkki on rekisteröity, itsenäisen alaryhmän.
- 2) Direktiivin 2008/95 12 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että tavaramerkin haltija voi tosiasiallisesti käyttää tavaramerkkiä jälleenmyydessään käytettyjä tavaroita, jotka on saatettu markkinoille tällä tavaramerkillä.
- 3) Direktiivin 2008/95 12 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että tavaramerkin haltija käyttää tavaramerkkiä tosiasiallisesti, kun hän tarjoaa tiettyjä palveluja, jotka liittyvät kyseisellä tavaramerkillä aikaisemmin myytyihin tavaroihin, edellyttäen, että nämä palvelut tarjotaan kyseistä tavaramerkkiä käyttäen.

- 4) SEUT 351 artiklan ensimmäistä kohtaa on tulkittava siten, että jäsenvaltion tuomioistuin voi sen nojalla soveltaa Euroopan unionin jäsenvaltion ja kolmannen valtion välillä ennen 1.1.1958 tai Euroopan unioniin liittyneiden valtioiden osalta ennen niiden liittymistä tehtyä sopimusta, kuten Sveitsin ja Saksan välistä patenttien, mallien ja tavaramerkkien vastavuoroista suojaa koskevaa, Berliinissä 13.4.1892 allekirjoitettua sopimusta, sellaisena kuin se on muutettuna, jossa määrätään, että tässä jäsenvaltiossa rekisteröidyn tavaramerkin käyttö kyseisen kolmannen valtion alueella on otettava huomioon määritettäessä sitä, onko tavaramerkkiä käytetty tosiasiallisesti direktiivin 2008/95 12 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla, siihen asti, kunnes jonkin SEUT 351 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetun keinon avulla voidaan poistaa tämän sopimuksen mahdolliset yhteensopimattomuudet EUT-sopimuksen kanssa.
- 5) Direktiivin 2008/95 12 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että todistustaakka siitä, että tavaramerkkiä on käytetty tässä säännöksessä tarkoitetulla tavalla tosiasiallisesti, on tavaramerkin haltijalla.

(¹) EUVL C 54, 11.2.2019.

Unionin tuomioistuimen tuomio (kymmenes jaosto) 28.10.2020 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Verwaltungsgericht Aachen – Saksa) – Marvin M. v. Kreis Heinsberg

(Asia C-112/19) (¹)

(Ennakkoratkaisupyyntö – Direktiivi 2006/126/EY – 2 artiklan 1 kohta ja 11 artiklan 4 kohta – Ajokortti – Vastavuoroinen tunnustaminen – Tunnustamisvelvollisuuden ulottuvuus – Vaihdeavaksi esitetty ajokortti – Ajokortin vaihtaminen on tehty ajankohtana, jolloin ajo-oikeus oli peruutettuna ajokortin myöntäneessä jäsenvaltiossa – Vilppi – Kieltäytyminen tunnustamasta vaihdon perusteella myönnettyä ajokorttia)

(2020/C 433/07)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Verwaltungsgericht Aachen

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Marvin M.

Vastaaja: Kreis Heinsberg

Tuomiolauselma

- 1) Ajokorteista 20.12.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/126/EY 2 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että siinä säädettyä vastavuoroista tunnustamista ilman muodollisuuksia sovelletaan ajokorttiin, joka on myönnetty ajokortin vaihtamisen perusteella kyseisen direktiivin 11 artiklan 1 kohdan mukaisesti, jollei kyseisessä direktiivissä säädetä tästä poikkeuksia.
- 2) Direktiivin 2006/126 11 artiklan 4 kohdan toista alakohtaa on tulkittava siten, että siinä sallitaan jäsenvaltion kieltäytyvän tunnustamasta kyseisen direktiivin 11 artiklan 1 kohdan mukaisesti vaihtamisen perusteella saatua ajokorttia siksi, että kyseinen jäsenvaltio oli ennen ajokortin vaihtamista peruuttanut vaihdettavaksi esitetyn ajokortin haltijan ajo-oikeuden.

(¹) EUVL C 172, 20.5.2019.